

ראה עמהם באותו חלק. אף כאן, וישא עיביו וירא את בנימין אחיו בן אמו. מה בותוב אחורי? וימחר יוסף כי נכמרו רחמי אל אחיו ויבקש לבנות ויבא החדרה ויבך שפה.

רבי חזקיה פתח ואמר, (ישעה כב) משא גיא תzion מה לך אפוא כי עלית כלך לגנות. בא ראה, הרי פרשיה, בזמנן שנחרב בית המקדש והיו שורפים אותו באש, עלו כל אותם הכהנים על החליל [גנות] המקדש, וכל המפתחות בידיהם, ואמרו: עד כאן קינו גנברים שלך. מכאן ואילך תל אתה שלך.

אבל בא ראה, גיא תzion - זו השכינה שהיתה במקדש, וכל בני הארץ ממנה היה יונקים יונקת הנבואה. שאף על גב ששל הנביאים היה מתנבאים מפקום אחר - מתוכה היו יונקים את נבואם, ועל בן היא נקרהת גיא תzion. תzion, הנה פרשיה שהוא המראה של כל הגנים העליונים.

מה לך אפוא כי עלית כלך לגנות, שהרי שנחרב המקדש, השכינה בא ועלתה לכל אוטם המקומות שבהם מדורה בראשונה, והיתה בזאת על בית מדורה, ועל ישראאל שהלכו לפלות, ועל כל אוטם התסיסדים והצדיקים שהיו שם ונאבדו. ומניין לנו? שכותוב (ירמיה לא) פה אמר הר' קול ברמה נשמע נהי בכדי תפנויים רחל מבכה על בנייה, והרי נתבאר. ואז הקדוש ברוך הוא שואל את השכינה ואומר לה: מה לך אפוא כי עלית כלך לגנות.

מה זה כלך, שהרי כי עלית זה מספיק. מה זה כלך? להכליל עמה כל האבות והפרובות מהו כלך.

וירא יוסף את בנימן. לייה חמא עמהון, וירא דהוה אחיך לא חמא עמהון בההוא חולקא.

אוף הכא, וישא עיניו וירא את בנימן אחיך בן אמו. מה כתיב בתיריה. וימחר יוסף כי נכמרו רחמי אל אחיך ויבקש לבנות ויבא החדרה ויבך שפה.

רבי חזקיה פתח ואמר, (ישעה כב) משא גיא חזון מה לך איפא כי עלית כלך לגנות. פא חזי, הוא אוקמה בזמנא דאתחריב בי מקדשא, והוא מוקדין לייה בנורא, סליקו כל אינון בהני (דף רג ע"א) על כותלייהן (נ"א מיחו) דמקדשא, וכל מפתחין בידיהם, ואמרו. עד הכא הוויא גזברין דילך, מפאן ואילך טול דילך.

אבל פא חזי, גיא חזון, דא שכינטא דהות במקדשא. וכל בני עולם, מינה הו יונקין יונקי דנבואה. דאף על גב דכל נביין, קא הו מتنבאין מאמר אחרא, מגויה הו יונקין נבואותהן. ועל דא אתקרי איה גיא חזון. תzion, הוא אוקמה, דאייה חייו דכל גוונין עלאין.

מה לך אפוא כי עלית כלך לגנות, דהא כד אתחריב מקדשא, שכינטא אתה, וסליקת בכל אינון אתרין, דהוה מדורה בהו בקדמיה. והות בכת על בית מדורה, ועל ישראאל דАЗלו בגלוותא, ועל כל אינון צדיקי (ירמיה לא) פה אמר יי קול ברמה נשמע נהי בכדי תפנויים רחל מבכה על בנייה, והא אמר. תפרורים רחל מבכה על בנייה, וכדיין קדשא בריך הוא שאל לה לשכינטא, ואמר לה. מה לך אפוא כי עלית כלך לגנות.

האחרים שפלם בכיו עמה על חרבן בית המקדש. ומשום לכך מה לך אפוא. אמרה לפניו: וכי בני גיגלות, והמקדש נשוף, ואני מה לי פאן? בת התחילה ואומרת, (ישעה כב) תשאות מלאה עיר הומיה קירה עלייה חל lipid לא מליל חרב ולא מתי מלחה. על בן אמרתי שעו מני אמרר ברכי וגוי. והנה בארכנו, שהקדוש ברוך הוא אמר לה (ירמיה שם) כה אמר ה' מעני קולך מבכי וגוי.

ובא וראה, מיום שנחרב בית המקדש, לא היה يوم שלא נמצאו בו קללות, משום שפاسر בית המקדש היה קים, היה ישראל עובדים עבדות, ומקריבים עלולות וקרבות, והשכינה שורה בבית המקדש עליהם כמו אם שרוכצת על בניה, והוא כל הפנים מAIRות, עד שנמצאו ברכות למעלה ולמטה, ולא היה يوم שלא נמצאו בו ברכות ושמחות, והיו ישראל שרים לבטח הארץ, וכל העולם היה נזון בגלאן.

עכשו שנחרב בית המקדש, והשכינה עמהם בגלוות, אין לך يوم שלא נמצאים בו קללות, והעוזם מקלל, אין נמצאות השמחות למעלה ולמטה.

ועתיד הקדוש ברוך הוא להקים את גנסת ישראל מן העפר כמו שנתקבר, ולש mach את העוזם בכל, כמו שנאמר (ישעה ט) והביאותים אל הר קדרשי ושמחותם בבית תפלה וגו', כתוב (ירמיה לא) בבכי יבוא ובתנוניהם אוביים. כמו שבתתךלה, שפטוב (איכה א) בכו תבכה בלילה ורמעטה על לחיה, אך גם כן לאחר כה ברכי יחויר, שפטוב בבכי יבוא וגוי.

לאכללא בהדה כל חילין וכל רתיכין אחרין, דכללו בכו עמה על חרבן כי מקדש. ובגין כך, מה לך אפוא. אמרה קמיה, וכי בני גיגלות, ומקדש אתוקדא, ואני מה לי הכא. שריית ואמרת, (ישעה כב) תשאות מלאה עיר הומיה קירה עלייה חל lipid לא חלידי חרב ולא מתי מלחה על בן אמרתי שעו מני אמרר ברכי וגוי. וזה אוקימנא, דקדשא בריך הוא אמר לה, (ירמיה לא) כה אמר יי' מעני קולך מבכי וגוי.

וთא חזי, מיום דאתחריב כי מקדש, לא יהוה יומא דלא אשתקה בית לווטין. בגין דבד כי מקדשא היה קיים, הו ישראל פלחין פולחניין וקרבין עלוון וקרבניין, ושכינתא שרייא בבני מקדשא עליהו, באמא דרביעא על בנייא. והוא כל אנפין נהירין, עד דاشתקהו ברכאן לעילא ותטא. ולא היה יומא, דלא אשתקה בית ברכאן וחדרון. והוא ישראל שראן לרחצון בארץ, וכל עלמא היה אפין בגינוייה.

השתא דאתחריב כי מקדש, ושכינתא עמהון בגלוות, לית לך יומא דלא אשתקה בית לווטין, ועלמא אטלטיא. וחדרון לא אשתקה לעילא ותטא.

וונמיין קדשא בריך הוא, לאקמא לה לכנטת ישראל מעפרא, כמה דאמר. ולמחד עלמא בכלא. כמה דאת אמר, (ישעה ט) ובהיאותים אל הר קדרשי ושמחותם בבית תפלה וגו'. וכתיב, (ירמיה לא) בבכי יבוא ובתנוניהם אוביים. כמה דבקע מיטא, דכתיב, (איכה א) בכיה תבכה בלילה ודמעתה על לחיה. הכי נמי לבתר, בבכי יתבדרון. דכתיב, בבכי יבוא וגוי: